

Virkningen af dette Stykke er, at Raadet ikke kan fremsætte nogen Henstilling i den tekniske Forstand, i hvilket Udtrykket er brugt i Artikel 15, det vil sige, at det selv ikke ved en enstemmig Beretning kan fremsætte Henstillinger, der bliver bindende for Parterne i Medfør af Stykke 6. Enstemmighed efter Artikel 15 forudsætter en Beretning, der er vedtaget af alle Forbundsmedlemmer med Undtagelse af de stridende Parter. Kun en saadan Beretning forpligter de stridende Parter til at efterkomme den i den Forstand, at hvis de griber til Krig mod nogen Part, som retter sig efter Henstillingerne, vil dette udgøre et Brud paa Pagtens Artikel 16, og vil bringe de deri omhandlede Tvangsmidler i Virksomhed.

Men Artikel 11 har tillige et helt andet Formaal: for det første finder den kun Anvendelse i Tilfælde af Krig eller Trusel om Krig; for det andet giver den ikke Raadet eller Forsamlingen Ret til at paalægge Parterne nogen Løsning af Striden uden disses Samtykke. De af Raadet eller Forsamlingen i Henhold til denne Artikel tagne Skridt kan ikke være bindende for de stridende Parter i den Forstand, hvori Henstillingerne efter Artikel 15 er bindende, med mindre de selv har samtykket deri.

Endnu et Punkt bør klarlægges. Den skete Henvisning til Pagtens Artikel 11 gælder kun under den i Pagtens Artikel 15, 8de Stykke, omhandlede Forudsætning. Det er klart, at naar Raadet eller en Voldgiftsret har afgivet en enstemmig Kendelse angaaende Stridens Realitet, er Striden dermed endelig afgjort, og kan ikke atter sættes under Forhandling, hverken direkte eller indirekte. Pagtens Artikel 11 omhandler ikke Situationer, om hvilke der gælder Lovregler, der kan anvendes af en Dommer. Den angaar kun Tilfælde, som Folkeretten endnu ikke har givet Regler om. Den paaviser netop Tilstedeværelsen af Huller i Loven.

Henvisningen til denne Artikel i to af Protokollens Artikler (Artiklerne 5 og 10) har ogsaa andre Fordele foruden dem, der findes i Kommentaren til disse Tekster. Den vil anspore Videnskaben til at forberede det Arbejde, som Folkeforbundet engang vil komme til at foretage for ved Udviklingen af Folkerettens Regler at tilvejebringe en stadig bedre Samklang mellem dets Medlemmers særlige Interesser og de almindelige Interesser, det er bestemt til at skulle tjene.

8. AFGØRELSEN AF, HVEM DER ER ANGRIBEREN.

Artikel 10.

For at Fremgangsmaaden med fredelig Bilæggelse for Øje kan være ledsaget af de fornødne Tvangsmidler, har det været nødvendigt nøje at bestemme, hvilken Stat der er skyldig i Angrebet, og mod hvilken Tvangsmidlerne derfor skal anvendes.

Dette Spørgsmaal er meget indviklet, og under Forbundets tidligere Arbejde havde dets Løsning i høj Grad besværet de militære eller Jurister, som havde beskæftiget sig med det.

Problemet har to Sider, dels gælder det om at definere Angrebet, dels at konstatere dets Tilstedeværelse.

Definition af Angreb er en forholdsvis let Sag, idet det nemlig er tilstrækkeligt at sige, at den Stat er Angriber, som i al Almindelighed griber til Magt under Krænkelse af Forpligtelser, den har paataget sig, enten i Henhold til Pagten (hvis den f. Eks. som Medlem af Folkeforbundet ikke har respekteret et andet Forbundsmedlems territoriale Integritet eller politiske Uafhængighed) eller i Henhold til denne Protokol (hvis den f. Eks. som Underskriver af Protokollen har afslaaet at rette sig efter en Voldgiftskendelse eller efter en af Raadet enstemmig vedtagen Beslutning). Dette er Virkningen af